

คนที่ไม่คู่ควรอย่างเธอ
เป็นได้อย่างมากก็แค่...นางบำเรอ

นางบำเรอ ยอดรัก

baiboau

1

ทะเลทรายสีทองอันร้อนระอุ ไอคแดดเด่นร่ำระริกไหวอยู่ใน
อากาศ ผืนทรายที่สะท้อนเงาแดดทอดยาวกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาจดแผ่นฟ้า
สีสวย ทักนี่ยภาพสุดแสนน่าอภิมภย์ แต่กระนั้นก็ไม่อาจซ่อนเร้นความโหดร้าย
ของดินแดนทะเลทรายให้เลือนหายไปจากสายตาได้เลยแม้แต่น้อย เจก
เช่นเดียวกับความเว้งว้างเดียวดายที่ปกคลุมผืนทรายไม่เคยแปรเปลี่ยน

พระราชวังใหญ่สีขาวที่สร้างขึ้นจากหินอ่อนเนื้อดีงามจับตา ตั้งอยู่
ใจกลางโอเอซิสขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศความาร์ แม้จะอยู่ท่ามกลาง
ทะเลทรายที่ถูกแสงแดดยามเที่ยงวันแผดเผา แต่ก็ดูเหมือนมันจะเย็นจำใจ
มากเสียกว่าภายในพระราชวังที่ติดแอร์ชั้นดีเสียอีก

แต่ตอนนี้เจ้าชายฮิมราน บิน ฮาเซม อัล-ราชิด กำลังเกรี้ยวกราดใส่
อำมาตย์คนสนิทที่นั่งก้มหน้ามองพื้นด้วยความหวั่นเกรง

“ท่านหาทางออกให้เราไม่ได้จริงๆ ไซ้หม” เสียงคำรามด้วยความ
เดือดดาลดังมาจากชายผู้อยู่ในชุดประจำชาติสีดำยกดินทอง เลื้อตัวใน

สี่ขาเป็นแบบคอตังมีกระดูกเม็ดสวยสีเดียวกันกับตัวเสื้อเรียงรายลงไปตามสาบเสื้อจนถึงเอว ชายเสื้อปล่อยยาวกรอมเท้า บนศีรษะประดับด้วยผ้าคลุมหน้าตาหมากรุกสีขาว คาดทับด้วยเสวียนเชือกสีดำที่ทำจากไหมชั้นดี เจ้าของเรือนกายสูงใหญ่กำลังเดินย่ำเท้าไปมาบนพรมเปอร์เซียหนานุ่มทุกย่างก้าวเต็มไปด้วยความซัดเคื่อง

“กระหม่อมคิดหาทางออกยังไม่ได้เลยพะยะค่ะ เพราะดูจากสัญญาที่พระราชินีทรงทำไว้ก่อนสิ้นพระชนม์นั้นรัดกุมอย่างมาก ไม่มีช่องโหว่เลยพะยะค่ะ” อำมาตย์สูงวัยก้มหน้า กราบพูลเจ้าชายเสียดสี ใครก็ตามที่อยู่ใ้ในพระราชวังนี้ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักกิตติศัพท์อารมณ์โกรธอันร้ายกาจของเจ้าชายฮิมรานแม้แต่คนเดียว แม้ต้องให้ไปตายในพายุทะเลทรายยังดีเสียกว่าต้องเผชิญหน้ากับพายุแห่งโทสะของชายสูงศักดิ์ตรงหน้า

“ไม่มีช่องโหว่อะไร” ฮิมรานหัวเราะเยาะ ดวงตาคมกล้าเจิดจรัสไปด้วยกองเพลิงนับล้านกอง ก่อนจะตวาดออกมาอีกจนอำมาตย์สูงวัยตัวสั่น

“ยังงั้นก็ต้องแต่งงานกับผู้หญิงเจ้าเล่ห์คนนั้นซะใหม่!”

“พะยะค่ะ” จบเสียดสีๆ ของอำมาตย์วัยชรา ฮิมรานก็ตบโต๊ะทำงานโบราณที่ทำด้วยไม้ขัดมันสุดหรูจนเสียดังสนั่นหวั่นไหว แม้ภายในใจจะรู้สึกเกลียดตัวเองนักที่ไม่อาจระงับอารมณ์เอาไว้ได้

เจ้าชายรูปงามขบกรามแกร่งจนขึ้นสัน ดวงตาคมกล้าสีน้ำตาลเข้มกร้าวขึ้นอย่างน่ากลัว ภาพสาวน้อยไบหน้างดงามลอยเข้ามาในความคิดร้อยดาว...

ฮิมรานยังจดจำเรือนร่างอรชรในชุดเส็กสีฟ้าสะอาดตาที่เซดลาเข้ามาในอ้อมแขนของเขาแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวนั้นได้เป็นอย่างดี กลิ่นหอมอ่อนๆ ของเรือนกายยังติดจมูกเขาไม่ลบเลือน...

ดวงตากลมโตสีดำขลับราวกับยามราตรีนั้นเบิกกว้างอย่างตกใจ เรียวปากอิมเต็มสีแดงราวกับผลเชอร์รี่สุกเผยออกจากกันอย่างลึ้มตัว เขาจำได้ดีว่าตัวเองนั้นตะลึงงันกับภาพสาวงามตรงหน้าอยู่นานแค่ไหน

ก็ทีละที...ชายอมรับอย่างไม่มีข้อแม้เลยว่าหล่อนนั้นสวยสดงดงาม

หาหญิงใดเปรียบได้ยาก ผมยาวสีดำสนิทปล่อยเหยียดตรงสยายอยู่กลาง
แผ่นหลัง และนั่นก็คือสิ่งที่แปลกใหม่สำหรับเขายิ่งนัก เพราะปกติคู่วาง
แต่ละคนของเขามักเป็นสาวจากฝั่งยุโรป หรือไม่กี่อเมริกาเสียส่วนใหญ่
ไม่เคยสักครั้งเดียวที่เขาจะชายตามองผู้หญิงเอเชียอย่างเช่นหล่อน

แต่ความสวยงามจอมปลอมนั้นก็ไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงจิตใจที่
แน่วแน่ของเขาได้ เพราะเขาไม่ต้องการแต่งงานกับหล่อน เขามีปัญหา
แสวงหาผู้หญิงที่คู่ควรจะเป็นแม่ของลูกตัวเองได้ ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ใคร
มาบงการ แม้กระทั่งมารดาเลี้ยงของตนเอง

เจ้าชายหวนคิดถึงเรื่องราวในอดีตของตนอีกครั้ง รอยยิ้มกระด้าง
ดูต้นระบายบนใบหน้าหล่อเหลาร้ายนั้นซ้ำๆ ดวงตาคมกล้าดูเฉยเฉย
เพ่งมองออกไปนอกหน้าต่างกระจกชั้นดี ทอดสายตาไปยังสวนสวยทรง
ยุโรปที่ได้รับการตกแต่งและดูแลอย่างดียิ่ง

บิดาของเขา ท่านซีคฮาเซม อัล-ราซิด ผู้ที่ลุ่มหลงผู้หญิงไทยนามว่า
อันมิกา อย่างหัวปักหัวปำ หลงจนแม้กระทั่งภาษาประจำชาติที่เคยมีแค่
ภาษาความมาร์และภาษาอังกฤษเท่านั้น ท่านก็ยังนำเอาภาษาไทยมาเป็น
ภาษาที่สาม ที่ประชากรในประเทศความมาร์จำเป็นต้องศึกษาเอาไว้อย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้

เจ้าชายสูงศักดิ์คิดอย่างขัดเคือง แม้ตลอดเวลาที่อันมิกา แม่เลี้ยง
ของเขามีชีวิตอยู่ จะไม่ใช่แม่เลี้ยงใจร้ายตามแบบฉบับละครหลังข่าวก็ตามที่
แต่หล่อนก็ทั้งปัญหาอันหนักอึ้งไว้ให้เขาปวดหัวเล่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ท่านออกไปได้แล้ว กาซิม” ฮิมรานหันกลับมาพูดกับอำมาตย์ชรา
ด้วยน้ำเสียงที่เจือโทสะน้อยลง ลมหายใจหนักหน่วงถูกพ่นออกมาจาก
ริมฝีปากได้รูปสี่สายนั่น

“พะยะค่ะ องค์ชาย” กาซิม ข้าราชการของราชวงศ์อัล-ราซิด
ค่อยๆ คลานเข้าออกจากห้องอย่างนุ่มนวล แต่นั่นก็ไม่ได้อำพรางความ
สิ้นสะท้านอันเกิดจากความกริ่งเกรงต่ออำนาจของเจ้าชายฮิมราน องค์
รัชทายาทได้เลย

เมื่ออยู่ในห้องตามลำพัง อิมรานก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนึ่งเนื้อดี อย่างกอดกอดกอด รายงานแต่ละฉบับเกี่ยวกับร้อยดาวที่เขาให้คนสนิทส่งมาให้ นั่นยังไม่ร้ายแรงเท่ากับสิ่งที่เขาได้พบเห็นมากับตาและได้ยินมากับหูที่เมืองไทย

แล้วไหนจะคำพูดของแม่เลี้ยงเจ้าหล่อนอีกล่ะ...

‘ลูกดาวนะเธอ รายงานนั้นวันๆ ไม่ทำอะไรหรอกค่ะ นอกจากออกไปเที่ยวกลางคืนกับผู้ชายไม่ซ้ำหน้า กว่าจะกลับก็เข้านั้นแหละ’

ความจริงแล้วคำพูดเหล่านั้นไม่อาจทำให้อิมรานคล้อยตามได้ง่ายๆ เพราะเขาไม่ใช่คนหูเบา ต้องมีหลักฐานที่สามารถยืนยันได้เขาถึงจะเชื่อ และหลักฐานคาตาที่จับ ก็ทำให้เจ้าชายอย่างเขาเชื่อภาพที่เห็นเบื้องหน้าอย่างสนิทใจ

อายุยังไม่ถึงยี่สิบปี แต่เจ้าหล่อนกลับทำตัวราวกับเป็นผู้เสื่อราตรีซะแล้ว...เจ้าชายหนุ่มค่อนข้างอดทนอยู่ในใจ ริมฝีปากหยักสวยโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน อิมรานรู้สึกขยะแขยงแม่ว่าที่เจ้าสาวของตนเองจนแทบอาเจียน

ถึงยังไงเขาก็ไม่ยอมทำตามสัญญาบ้าง ที่อันมิกาแม่เลี้ยงของเขาทำขึ้นมาหรอก ถึงเสด็จพ่อของเขาจะไม่ยินยอมก็ตาม อิมรานลุกขึ้นจากเก้าอี้หนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

ซีซาเซม อัล-ราซิด เงยหน้าขึ้นมองลูกชายที่กำลังปิดประตูห้อง และเดินตรงเข้ามา ใบหน้าหล่อเหลาอย่างร้ายกาจของอิมรานทำให้เขาอดทึ่งไม่ได้

อิมราน โอรสสองคโตะของเขากับราชินีองค์แรกตอนนี้อายุอานามก็ปาเข้าไปสามสิบสี่ปีแล้ว แต่อิมรานก็ยังไม่วายมีคู่ครองสักที คงมีแต่คู่ควงที่เป็นสาวผมน้ำตาลแดงบ้าง ผมบลอนด์บ้าง ให้เขากลุ่มใจได้ทุกวี่วัน

เพราะตามที่เขาตกลงไว้กับราชินีองค์ที่สองหลังจากที่องค์แรกได้จากไปแล้ว ว่าจะให้อิมรานเป็นคู่หมั้นกับเด็กสาวคนหนึ่งในเมืองไทย ซึ่ง

สาวน้อยคนนั้นเป็นบุตรสาวของคู่มั่นคู่มายที่อันมิกาทอดทิ้งมาเพื่ออยู่กับเขา หล่อนรู้สึกผิดต่อชายผู้นั้นอย่างมาก ดังนั้นก่อนจะเสียชีวิต หล่อนจึงได้ทำสัญญาไว้ฉบับหนึ่งและให้เขาเซ็นรับรอง ให้อิมรานแต่งงานกับสาวไทยที่ชื่อร้อยดาว โดยไม่มีข้อแม้อะไรทั้งสิ้น และเขาก็ตามใจหล่อนจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

“เสด็จพ่อ หม่อมฉันมีเรื่องกราบทูลพะยะคะ” เจ้าชายหนุ่มก้าวมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าซีกฮาเซมพระบิดาของตัวเอง ใบหน้าที่ถอดแบบมาจากเทพบุตรกรีกยามนี้ราบเรียบ ไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไรออกมา แต่นั่นไม่อาจจะหลบซ่อนความไม่พอใจที่มีอยู่เต็มอกให้น้อยลงไปได้เลย

“อิมราน นั่งลงก่อนสิ” เจ้าชายรูปงามเดินเข้าไปทูลดตัวนั่งบนเก้าอี้เนื้อดีตรงข้ามกับบิดา ดวงตาคมกล้าสบตากับซีกชราหนึ่ง ความจริงแล้วอิมรานอยากจะอาละวาดให้พังกันไปข้างหนึ่ง แต่การที่เขาไม่ใช่สามัญชนธรรมดา จึงจำเป็นต้องเก็บอารมณ์ไว้ให้ลึกที่สุด จะแสดงออกมาให้เห็นบ้างแค่กับคนสนิทที่ไว้ใจได้เท่านั้น

“หม่อมฉันปฏิเสธที่จะทำตามสัญญาฉบับนั้นของเสด็จแม่พะยะคะ” น้ำเสียงจริงจังแฝงไปด้วยความเดือดดาลที่ปิดไม่มิด หลุดลอดออกมาจากริมฝีปากหยักสวยนั่น ซีกฮาเซมระบายนรอยยิ้มออกมาราวกับไม่รับรู้ถึงความขัดเคืองที่โอรสมืออยู่เต็มหัวใจ

“เจ้าเห็นนางแล้วใช่ไหม”

“พะยะคะ หม่อมฉันเห็นนางแล้ว และก็รังเกียจนางเป็นอย่างมากด้วย” กรามแกร่งขบกันเป็นสันนูน หล่อนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งชายาของเขา แม้แต่นางบำเรอ...เขายังไม่รู้ว่หล่อนนั้นคู่ควรที่จะเป็นหรือเปล่า

ซีกฮาเซมเลิกคิ้วสีดำที่มีสีขาวแซมอยู่ประปรายขึ้นอย่างแปลกใจ “นางน่าเกลียดถึงกระนั้นเลยหรือ อิมราน”

เจ้าชายอิมรานส่ายหน้าปฏิเสธ ใครว่าหล่อนชั่วร้ายชี้เหรกันละ เจ้าหล่อนสวยหยาดเยิ้มเลยทีเดียว น่าพิศมัยไปทั้งเนื้อทั้งตัว เมื่อคิดไปถึงความนุ่มนิ่มอวบอิมของเรือนกายที่เขาได้สัมผัสโดยบังเอิญที่เมืองไทยแล้ว ความ

คึกคะนองที่อยู่ในกายก็ทำให้เขาอึดอัดจนแทบคลั่ง

“ไม่ใช่พะยะค่ะ นางงามมาก แต่ถึงกระนั้นหม่อมฉันก็ไม่ต้องการ
แต่งงานกับนาง”

“เจ้าก็รู้ว่าพ่อไม่อาจช่วยเจ้าได้”

“แต่เสด็จพ่อสามารถยกเลิกสัญญาที่ง่ามนั้นได้ไม่ใช่หรือพะยะค่ะ”
ฮิมรานถามบิดากลับด้วยน้ำเสียงที่ยากจะควบคุมความขุ่นมัวไว้ได้ เขา
ยอมวิ่งเอาหัวชนฝาให้ตายไปตรงนี้เสียยิ่งดีกว่าต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่มี
ความประพฤติเลวร้ายแบบนั้น

“แต่พ่อไม่อาจฉีกสัญญาที่อันมิก้าทำไว้ได้ เจ้าอยู่เต็มอกไม่ใช่หรือ”
ซีคฮาเซมตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด คำสัญญาที่เขาให้ไว้กับสตรีที่รักยิ่งนั้น
ยังประทับอยู่ในดวงใจ

เขารักอันมิก้ามากมายแค่ไหน มีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้ หล่อนเป็น
ผู้หญิงไทยคนแรกที่เข้ามานั่งอยู่ในหัวใจของเขา และหล่อนก็คือผู้หญิงคน
สุดท้ายที่เขาจะรักด้วยเช่นกัน

“พี่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ความปรารถนาสุดท้ายของน้องสมหวัง
ที่สัญญา นี่คือคำพูดสุดท้ายที่เขาได้พูดกับหล่อน ก่อนที่อันมิก้าจะจาก
โลกใบนี้ไปก่อนเวลาอันควรด้วยโรคมะเร็ง

“หม่อมฉันรู้พะยะค่ะ แต่หม่อมฉันไม่อาจทำตามรับสั่งได้ เสด็จพ่อ
โปรดมีรับสั่งยกเลิกสัญญาฉบับนั้นด้วยเถิด” เจ้าชายฮิมรานยังยืนกราน
หนักแน่น

“พ่อทำอย่างนั้นไม่ได้จริงๆ ฮิมราน ถึงยังไงลูกก็ต้องอภิเษกสมรส
กับร้อยดาววันยังค่ำ แม้เจ้าจะไม่พอใจแค่ไหน แต่นั่นคือสิ่งที่เปลี่ยนแปลง
ไม่ได้” เจ้าชายหนุ่มฟังคำพูดของบิดาแล้วถึงกับพ่นลมหายใจหนักหน่วง
ออกมา สีหน้าของเขาตอนนี้เคร่งเครียดเป็นที่สุด โทสะที่พยายามข่มเอาไว้
ค่อยๆ ระเบิดลุกโหมขึ้นมาทีละน้อย

“ถ้าหม่อมฉันยังยืนยันว่าจะไม่แต่งงานพะยะค่ะ” ถ้ามออกไปอย่าง
ทำทนาย และนั่นก็ทำให้ซีคฮาเซมเบิกตากว้างจ้องมองโอรสอย่างตกใจ เขา

ไม่คิดว่าฮิมรานจะใจแข็งถึงขนาดนี้ หรือว่าร้อยดาวไม่คู่ควรกับฮิมรานจริงๆ

“เจ้าจะขัดคำสั่งพ่อยั้งนั่นหรือ ฮิมราน เจ้าเป็นถึงองค์รัชทายาท สิ่งที่ต้องทำก็คือสร้างความสุขให้แก่ราษฎรของเรา”

ฮิมรานหัวเราะเยาะออกมาอย่างขมขื่น เขาไม่ชอบใจที่บิดามักจะยกเอาราชฎของควมามารมามากดั้นเขาทุกครั้งที่มีเรื่องขัดแย้งกัน และเขาก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้เสียทุกที

“แต่หม่อมฉันยังไม่เห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการอภิเษกสมรสกับร้อยดาวเลยนะพะยะคะ” ฮิมรานเอ่ยอย่างอ่อนใจ ขณะเอนร่างกำยำ ฟิงพนักเก้าอี้อย่างหมดแรง

“อีกหน่อยเจ้าก็จะมองเห็นประโยชน์จากการแต่งงานครั้งนี้เอง ฮิมราน” ซิคฮาเซมระบายรอยยิ้มบนใบหน้าที่ยังคงหล่อเหลาไม่เสื่อมคลาย แม้จะล่วงเลยวัยหนุ่มมาหลายสิบปีแล้วก็ตาม

“งั้นหม่อมฉันอยากทราบเหตุผลของการแต่งงานครั้งนี้ ทำไมไม่เสด็จแม่ถึงต้องทำสัญญาบ้าๆ นี้อันมาด้วย”

“ก็เพราะว่าอันมิกาต้องการชดเชยความผิดในอดีตที่หล่อนหนีการแต่งงานกับพ่อของร้อยดาวมาแต่งงานกับพ่อ” ดวงตาคมกล้ำของซิคฮาเซมทอดมองผ่านหน้าต่างบานวิจิตรออกไป มองไปไกลแสนไกลราวกับจะมองเห็นถึงอดีตที่เคยผ่านมา

“ก็เลยให้หม่อมฉันชดเชยความผิดนั้นแทนหรือพะยะคะ” ฮิมรานแทบสะกดกลืนความขัดเคืองใจเอาไว้ไม่ได้เมื่อได้รับฟังเหตุผลที่สุดแสนจะเง่าที่สุดในความคิดของเขา

มีอย่างไหนให้เขาเป็นตัวแทนล้างบาปให้แก่หล่อน โดยให้แต่งงานกับลูกสาวของชายที่หล่อนเคยทำผิดไว้ด้วย เจ้าชายหนุ่มหัวเราะเยาะอย่างเดือดดาล มันน่าตลกชะมัด!

“ถ้าเจ้ายังคิดว่าเป็นลูกชายของพ่อ เจ้าก็ต้องทำตามคำขอนี้ของอันมิกา เพราะพ่อรักนางมากกว่าสิ่งใด”

คำขอของซิคฮาเซมมันก็คือคำสั่งดีๆ นี่เอง ฮิมรานถอนหายใจ

ออกมา

“เสด็จพ่อรักนางมากกว่าเสด็จแม่แท้ๆ ของลูกอีกหรือพะยะค่ะ”
เจ้าชายถามไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้อยู่แก่ใจแล้วว่า บิดาไม่ได้รักมารดาแท้ๆ ของเขาสักนิด ที่ต้องแต่งงานกันก็เพราะถูกคลุมถุงชน และนี่คือสาเหตุหลักที่ทำให้เขาปฏิเสธการแต่งงานกับผู้หญิงไทยคนนั้น

เจ้าเล่ห์... เจ้ามารยา...เขาไม่อยากเป็นอย่างบิดาที่หลงผู้หญิงจนต้องยอมทุกอย่าง ยอมแม้กระทั่งบังคับผีในใจลูกชายของตนเอง

“ความรักคนละแบบกัน พ่อรักแม่ของเจ้าในฐานะของชีวิตที่พึงปฏิบัติต่อภรรยา แต่ความรักที่พ่อมีต่ออันมิกาแม่เลี้ยงของเจ้านั้นมันเป็นความรักแบบผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่มีให้แก่ผู้หญิงที่รักหมดใจ”

“เมื่อเสด็จพ่อรู้อยู่เต็มพระทัยว่าการคลุมถุงชนไม่อาจจะทำให้ชีวิตคู่มีความสุขได้ เพราะขาดความรักที่มีต่อกัน แล้ว ทำไม่ถึงได้บังคับหม่อมฉันให้เจริญรอยตามพระองค์ด้วยละพะยะค่ะ”

“นั่นเป็นความต้องการสุดท้ายของอันมิกา พ่อขัดไม่ได้” ซิคฮาเซมฟังโอรสพูดแล้วก็รู้สึกสงสารไม่น้อย แต่เขาไม่อาจช่วยอิมรานได้ เพราะสัญญาอันเป็นสิ่งสุดท้ายที่หญิงที่เขารักหมดใจได้ขอไว้ก่อนตาย

“หม่อมฉันคงมีความสุขไม่น้อยเลยที่เดียวกับการถูกมัดมือชกแบบนี้” อิมรานประซด เขาไม่น่าบินกลับมาจากวิลลาที่ฝรั่งเศสเลย...

“พ่อช่วยเจ้าไม่ได้จริงๆ อิมราน”

“จากที่ฟังเสด็จพ่อตรัส หม่อมฉันก็คงหลีกเลี่ยงงานแต่งงานคราวนี้ไม่ได้” เจ้าชายรูปร่างมลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ใบหน้าหล่อเหลานั้นบุดบั้งไม่น้อย

“จ้ะหม่อมฉันขอตัวนะพะยะค่ะ” อิมรานหมุนตัวเดินออกไป กำลังจะถึงประตูห้อง แต่ซิคฮาเซมก็พุดขึ้นมาเสียก่อน และคำพุดนี้ก็ทำให้อิมรานระบายนรอยยิ้มพอใจออกมา

“ถ้านางเป็นคนล้มเลิกงานแต่งงานนี้เอง นั่นก็ถือว่าไม่ผิดสัญญา”

“ขอบพระทัยเสด็จพ่อพะยะค่ะ” เจ้าชายอิมรานหันมายิ้มให้ซิค

ฮาเซม ดวงตาคมกล้าเจิดจ้าขึ้นอย่างมีความหวัง อิมรานกล่าวลาบิดาก่อน จะก้าวออกมายังทางเดินที่ปูด้วยพรมหนาชั้นดีเพื่อกลับห้องของตน

หากเป็นอย่างที่บิดาพูด...เขาคงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว เพื่อให้ ร้อยดาวปฏิเสธที่จะแต่งงานกับเขา แต่มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายแน่ เพราะทั้งแม่ และพี่สาวของหล่อนต่างตาโตเท่าไข่ห่านเมื่อเห็นของกำนัลที่บิดาของเขา ฝากไปให้ หรือเขาควรส่งเงินทองจำนวนมากไปให้ครอบครัวของหล่อนเพื่อ ที่จะยกเลิกสัญญาอภัยคนนั้นซะ

เจ้าชายหนุ่มหัวเราะเยาะออกมาเบาๆ เขารู้ว่าวิธีนี้ต้องใช้ไม่ได้ผล อย่างแน่นอน เพราะคนพวกนั้นฉลาดเป็นกรด คงไม่พอใจกับสิ่งมีค่าที่เขา หยิบยื่นให้ เพราะรู้อยู่เต็มอกว่าหากแต่งงานกับเขาจะได้มากกว่านี้อีก ร้อยเท่าพันเท่า

อิมรานยกมือขึ้นบีบขมับเบาๆ ความแค้นเคียดโถมตีเขาไม่หยุด หย่อน...

นี่เขาจะต้องใช้วิธีไหนนะ ถึงจะกำจัดร้อยดาวให้พ้นไปจากชีวิตของเขา ได้ หรือแค่ให้พ้นไปจากความนึกคิดของเขาสักเสี้ยววินาทีก็ยิ่งดี... เพราะตั้งแต่เจอกันที่ผับแห่งหนึ่งในเมืองไทยครั้งนั้น เขาก็ยังไม่เคยลืม ใบหน้าหวานๆ ของเจ้าหล่อนได้สักนาทีเดียว

ร้อยดาวกระซิบกระป๋าวเดินทางในมือแน่น น้ำตาแห่งความ โศกเศร้าไหลรินลงมาอาบแก้ม ความเสียใจที่ต้องจากบิดาไปไกลทำให้ หล่อนเจ็บแปลบในอก แต่หญิงสาวก็ไม่มีทางเลือก...

หากนี่คือสิ่งที่บิดาต้องการ! แม้จะสงสัยแต่ร้อยดาวก็ไม่เคยคิดจะ ถามบิดาว่า เพราะอะไรท่านถึงต้องการให้หล่อนเป็นภรรยาของผู้ชาย คนนั้น ผู้ชายที่หล่อนไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า...

หล่อนรู้จักเพียงแค่ชื่อของเขาเท่านั้น เจ้าชายอิมราน บิน ฮาเซม อัล-ราซิด แห่งประเทศคามาาร์

แม้จะพยายามปลอบใจตัวเองแค่ไหน แต่หญิงสาวก็ไม่อาจขจัด

ความหวาดกลัวที่กำลังก่อตัวขึ้นภายในจิตใจได้แม้แต่น้อย

หล่อนเกรงกลัวเขา... หวาดหวั่นเหลือเกินหากต้องไปใช้ชีวิตอยู่ในประเทศความมาร์ ดินแดนแห่งทะเลทรายที่เต็มไปด้วยความโหดร้าย กิตติศัพท์ของความป่าเถื่อนของผู้ชายในแถบทะเลทรายนั้นทำให้หญิงสาวแทบอยากจะร้องไห้

นี่หล่อนจะต้องไปเป็นหนึ่งในผู้หญิงในฮาเร็มของเจ้าชายอิมราน อย่างนั้นหรือ...

ร้อยดาวคิดอย่างเศร้าหมอง ทำบอบบางในร่องเท้าหุ้มส้นก้าวตรงไปยังส่วนบริการผู้โดยสารบนเครื่องบิน ทุกย่างก้าวเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความอาดูร

เจ้าชายอิมรานนั่งหน้าเคาน์เตอร์ที่ห้องทรงงาน รายงานจากนักสืบที่เขาจ้างวานให้คอยติดตามร้อยดาว แจ้งมาว่าวันนี้หล่อนกำลังจะบินมาหาเขาเพื่อเตรียมตัวเป็นเจ้าของ อิมรานสบถอย่างเดือดดาล ความขัดเคือง ชุ่นข้องหมองใจอัดแน่นอยู่ในอกจนแทบระเบิด

“อยากแต่งงานกับฉันนักหรือไง ร้อยดาว” อิมรานลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินไปมาบนพื้นพรมหนาที่ปูไว้ทั่วทั้งห้องอย่างใช้ความคิด

เขาจะต้องล้มเลิกงานแต่งงานครั้งนี้ให้จงได้ ในเมื่อเขาไม่สามารถปฏิเสธมันได้ ฉะนั้นเขาก็จะทำให้เจ้าหล่อนเป็นผู้ล้มเลิกมันด้วยตัวของหล่อนเอง...

ปุยมเมษสีขาวสะอาดตาลอยผ่านหน้าไปก้อนแล้วก้อนเล่า หญิงสาวยกมือขึ้นแตะกระจกของเครื่องบิน ดวงตากลมโตจ้องมองไปยังผืนฟ้ากว้างไกลสีสวຍ หล่อนไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลยว่าตัวเองจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับท้องฟ้าเบื้องบนเช่นนี้

แต่ร้อยดาวก็สุขใจได้ไม่นาน เมื่อความเป็นจริงที่ต้องเผชิญหน้าเด่นโหวออยู่ในเส้นเลือด ความเบิกบานใจลอยหายไปในพริบตา

ภาพท้องทะเลทรายสีทองอร่ามพื้นล่างทำให้หล่อนหวาดกลัวเหลือเกิน กับชีวิตใหม่ในต่างแดน ชีวิตที่ไร้ซึ่งอิสระ ชีวิตที่มันจะไม่ใช่ของหล่อนอีกต่อไป หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ ขณะกระชับเข็มขัดให้แน่นขึ้นเมื่อเครื่องบินกำลังร่อนลงต่ำ

กลิ่นอายแห่งความป่าเถื่อนเริ่มวิ่งเข้าไปในหล่อนชัดเจนขึ้นทุกขณะ พอๆ กับศักดิ์ศรีความเป็นคนของหล่อนที่กำลังวิ่งหนีไปที่ละน้อย

หล่อนถูกเขาซื้อด้วยเงินจำนวนมหาศาล... เพราะค่าสินสอดที่เจ้าชายทะเลทรายมอบให้บิดาของหล่อนนั้นมากมายจนหล่อนคิดว่าชาติตินี้ก็คงใช้ไม่หมดอย่างแน่นอน

ร้อยดาวปลดเข็มขัดออกจากตัวเมื่อเครื่องบินร่อนลงแตะพื้นรันเวย์แผ่วเบา และไม่ว่าก็จอดสนิท หญิงสาวเ้มปากเป็นเส้นตรง พยายามอย่างที่สุดที่จะเข้มแข็ง ไม่ร้องให้ด้วยความหวาดกลัว แต่กระนั้นน้ำตาก็เอ่อล้นออกมาตลอดที่หน่วยตาค้นได้

หญิงสาวเก็บหนังสือเดินทางที่เจ้าพนักงานประทับตราเรียบร้อยแล้ว เข้ากระเป๋าทันทีด้วยท่าทางเอื่อยๆ ร้อยดาวไม่มีความกระตือรือร้นแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่ตอนนี้ก็ใกล้ถึงเวลาที่หล่อนจะได้พบกับเขาแล้ว

เจ้าชายอิมราน...

ร้อยดาวผืนยิ้มแห้งแล้งออกมา หล่อนอยากจะรู้เหลือเกินว่า เขาจะยินดีที่ได้พบหล่อนไหม หรือบางที่เขาอาจจะขับไล่หล่อนให้กลับประเทศไทยไปแทบไม่ทันก็เป็นได้

และนั่น... คือสิ่งที่หล่อนควรดีใจไม่ใช่หรือ แต่มันไม่ใช่สักนิด หล่อนกลับรู้สึกด้วยค่าลงต่างหาก หญิงสาวคิดอย่างหดหู่

ร้อยดาวก้าวมาหยุดนั่งอยู่ที่ส่วนบริการผู้โดยสารขาเข้า แม้สนามบินแห่งนี้จะไม่ใหญ่โตมากมายนัก แต่ความหรูหราโอ้อำนันั้นหาที่ใดเปรียบความเย็นฉ่ำจากเครื่องปรับอากาศทำให้หล่อนสิ้นสะท้าน

หญิงสาวรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ผู้คนมากหน้าหลายตาเดินผ่านหน้าหล่อนไปคนแล้วคนเล่า ร้อยดาวยืนนิ่งอยู่กับที่ ดวงตากลม

หวานฉ่ำเหลียวมองหาคนที่จะมารับหล่อนไปพบเจ้าชายฮิมราน

“คุณร้อยดาวไซ้ไหมครับ” เสียงเอื้อนเอ่ยนั้นเป็นภาษาไทยไม่ชัดเจนนัก ร้อยดาวรีบหันหลังกลับไปมองยังต้นเสียง

ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดประจำชาติสีชาวยาวรุ่มร่ามกำลังยื่นยิ้มให้หล่อน หญิงสาวมองบุรุษคนนั้นนิ่ง ความตระหนักที่ไม่อาจซ่อนเร้นได้เล็ดลอดออกมา

“คะ คุณคือ...” หล่อนไม่อยากจะคิดว่าผู้ชายตรงหน้าคือเจ้าชายฮิมราน เพราะดูจากท่าทางและการแต่งตัวแล้ว เขาดูธรรมดาเกินไป

“ผมคือคนที่จะมารับคุณ” เขาพูดแค่นั้นขณะเอื้อมมาหยิบกระเป๋าเดินทางของหล่อนมาถือไว้ แล้วเดินนำหล่อนออกไปยังลานจอดรถ หญิงสาวรีบเดินตามไป

ระหว่างเดินออกมานั้น หญิงสาวรู้สึกเหมือนมีสายตาหลายคู่คอยจับจ้องหล่อนไม่วางตา ร้อยดาวก็ม่น้ำลางมองสำรวจการแต่งกายของตัวเองก่อนจะถอนหายใจออกมา

เสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนกลางเก่ากลางใหม่ที่อยู่บนร่างกายของหล่อนนั้นช่างแตกต่างกับการแต่งกายของสตรีในประเทศความมั่งคั่งลิ้นซิง เพราะถึงแม้การแต่งตัวของหล่อนจะไม่ได้เปิดเผยเนื้อหนังอะไรนัก แต่หล่อนก็ไม่ได้คลุมผม คลุมหน้าเหลือแต่ดวงตาแบบสาว ๆ ในประเทศนี้

รถขับเคลื่อนสี่ล้อแล่นออกมาจากสนามบิน แล่นไปตามเส้นทางสายเดี่ยวที่ตัดผ่านทะเลทราย แม้ในรถคันนี้จะเปิดแอร์เย็นฉ่ำ แต่กระนั้นหญิงสาวก็สัมผัสกับไอร้อนจากผืนทะเลทรายสีทองที่แผ่รัศมีเข้าใส่อย่างไม่หยุดหย่อนได้เป็นอย่างดี

ภาพผืนทรายที่พัดปลิวผ่านไปมา เหมือนกับหมอกหนายามเช้าที่หล่อนเคยสัมผัสที่เมืองไทย แต่นั่นคือหยาดหยดของความชุ่มชื้น ต่างกับภาพตรงหน้าที่บ่งบอกถึงความแห้งแล้งกันดาร

“เราจะไปที่ไหนกันคะ” หญิงสาวหันไปพูดกับชายหนุ่มที่เป็นสารภีให้แก่หล่อน ร้อยดาวพยายามพูดให้ช้าที่สุด เพราะหล่อนมั่นใจว่าเขาคง

ไม่ชำนาญภาษาไทยนัก

เมื่อคิดถึงความสามารถในการพูดภาษาไทยของคนในเมืองนี้ ร้อยดาวก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ผู้คนส่วนใหญ่ที่หล່อนพบเจอที่สนามบินของความมารสามารถพูดภาษาไทยได้ แม้พวกเขาจะสื่อสารได้ไม่ชัดเจนนักก็ตาม

“ผมจะพาคุณไปพบกับคนที่คุณรอคอยไง”

คิ้วโก่งดั่งคันศรของร้อยดาวเลิกขึ้นอย่างประหลาดใจ

“เจ้าชายอิหมรานไซ่ใหม่คะ” สิ่งรอบตัวเงียบงันไปทันที ไม่มีคำตอบจากปากของบุรุษคนนั้น มีแต่เสียงหัวเราะแฉ่วเบาจากลำคอ ความรู้สึกหวั่นเกรงเริ่มพุ่งเข้าใส่อีกครึ่งและก็ดูเหมือนมันจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเขาหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไปยังทางเส้นแคบและคดเคี้ยวที่แยกออกมาจากถนนใหญ่

ภาพผืนทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาลดูลึกลับน่าหวาดกลัว แสงของดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลาลับขอบฟ้าลงไปทีละนิด เหมือนกับจะบอกกล่าวให้รู้ว่ายามราตรีกำลังจะมาเยือน

หญิงสาวได้แต่นั่งเงียบมาตลอดทาง เพราะหล່อนรู้ว่าถึงจะเอ่ยปากถามอะไรออกไป ก็คงไม่ได้รับคำตอบจากผู้ชายคนนี้แน่ ดูเหมือนเขาจะรับคำสั่งมาให้พูดกับหล່อนเพียงเท่านี้

ร้อยดาวพนลมหายใจหนักๆ รู้สึกเมื่อยขบไม่น้อยเมื่อต้องนั่งรถมาเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง เมื่อไรกันนะ...หล່อนถึงจะได้พบกับเขาสักที

ไม่ช้าภาพของกระโจมแบบพวกเร่ร่อนเผ่าเบดูอินก็ปรากฏอยู่ในรัศมีสายตา หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ พยายามคิดว่าสิ่งที่หล່อนกำลังจะเผชิญนั้นเป็นเพียงความฝัน

เขาคงไม่ได้จะพาหล່อนมารอนแรมกลางทะเลทรายหรอกนะ!

แต่ก็ดูเหมือนคำขอของหล່อนจะไม่เป็นผล เมื่อรถที่หล່อนนั่งมาตั้งแต่นามบินจอดสนิท หญิงสาวหันไปมองหน้าคนขับรถด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม แต่หล່อนก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ กลับมา

“ถึงแล้ว...” เขาพูดแค่นั้น ก็เปิดประตูและก้าวลงจากรถไปทันที ทิ้งให้ ร้อยดาวมองตามไปตาปริบๆ

หญิงสาวลงมาจากรถ สายตากวาดมองไปรอบๆ หล่่อนเห็นผู้คนในชุด ประจำชาติเดินไปมา ร้อยดาวจ้องมองกระโຈิมหลังใหญ่เบื้องหน้าอย่างกังขา ก่อนจะมองเลยไปยังกระโຈิมหลังเล็กๆ สีฟ้าหลังที่ตั้งอยู่ห่างออกไป

“เชิญคุณด้านโน...” สตรีนางหนึ่งที่คลุมผมคลุมหน้าจนเหลือแต่ดวงตา เดินมาพูดกับหล่่อนด้านหลัง ร้อยดาวรีบหันกลับไปมอง และรอยยิ้มของหล่่อนมีอันต้องแห้งแล้งลงทันทีเมื่อเห็นแววตาไม่พอใจของสตรีนางนั้น

หญิงสาวก้าวตามสตรีสาวควมามาร์ไปหยุดอยู่หน้ากระโຈิมที่ใหญ่ที่สุดในบรรดากะโຈิมทั้งหลายที่ตั้งอยู่ในแถบนี้

“เข้าไปได้แล้ว มีคนกำลังรอพบคุณอยู่” สตรีในชุดรุ่มร่ามเปิดปาก ประตูกระโຈิมให้ ร้อยดาวประสานสายตากับสตรีนางนั้นอย่างขังใจ ก่อนจะตัดสินใจก้าวเท้าเดินเข้าไปด้านโน ทุกย่างก้าวเต็มไปด้วยความกริ่งเกรง

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้หล่่อนถึงกับตื่นตะลึง นี่ถ้าหล่่อนกำลังนอนอยู่ที่บ้านหล่่อนคงคิดว่าตัวเองฝันถึงเจ้าชายแขกในเทพนิยายอาหรับราตรีอย่างแน่นอน

แต่นี้ไม่ใช่! มันเป็นเรื่องจริง

เตียงกว้างแบบเตี้ยที่ปูด้วยผ้าซาตินเนื้อดีตั้งอยู่ใจกลางกระโຈิม ด้านบนเตียงมีมุ้งบางๆ คลุมอยู่ ด้านข้างของกระโຈิมมีโซฟาที่ทำจากหนังอย่างดี ตั้งอยู่ โดยมีหมอนใบสวยวางเรียงรายอยู่บนนั้น

หญิงสาวก้าวเท้าไม่ออก ใช้อ่อนแรงได้อย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อสายตาของหล่่อนปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่ของผู้ชายคนหนึ่งที่ยืนหันหลังให้หล่่อน

ความรู้สึกหวาดกลัวถาโถมเข้าไปใส่หล่่อนรุนแรงราวกับพายุเฮอริเคนเหนือเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นตามหน้าผากอย่างควบคุมไม่ได้ มีอบางเย็นเยียบราวกับหล่่อนเพิ่งไปจับน้ำแข็งมาอย่างนั้น

เขาละมั้ง... เจ้าชายฮิมราน บิน ฮาเซม อัล-ราชิด

แต่ทำไมเขาถึงมาอยู่ในทะเลทรายล่ะ เขาไม่ได้ประทับอยู่ในวังหรือ

หรือ หรือว่าหล่อนกำลังเข้าใจอะไรผิดกันแน่

หัวใจของหล่อนเหมือนจะหยุดเต้น ลมหายใจติดขัดอยู่ที่ลำคอ เมื่อเขาหันหน้ามา และนั่นก็เป็นสาเหตุให้สติสัมปชัญญะของหญิงสาวแทบบินหายไป เหลือไว้แต่ความรุ่มร้อนบางอย่างที่ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้

เขาอยู่ในชุดประจำชาติไร้ที่ติ เสื้อคลุมตัวนอกสีดำสวมทับเสื้อตัวในสีขาวตัวยาวกรอมเท้า กระดุมเม็ดสวยติดเรียงรายกันลงมาถึงบริเวณกลางลำตัว ด้านบนศีรษะมีผ้าสีขาวที่มีเสวียนเชือกสีดำทำจากไหมชั้นดีคลุมอยู่ เรือนร่างของเขาสูงใหญ่มาก ถ้าหล่อนคาดคะเนไม่ผิดคงอยู่ประมาณ 6 ฟุต กับอีกหลายนิ้ว ร้อยดาวถอนหายใจเอือกใหญ่เมื่อนึกถึงอิทธิพลของเขาที่กำลังโจมตีเข้าสู่หล่อน

ไหล่กว้างสง่างามบ่งบอกถึงความแข็งแกร่งและพลังกำลังที่เขาມีอยู่ในตัวได้เป็นอย่างดี หญิงสาวกวาดสายตามองคนตรงหน้าอย่างลึมตัว ผมสีดำสนิทของเขาตัดสั้น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเจิดจ้าอยู่ใต้ขนตาดกดำ โดยมีเรียวกัวหนาเป็นปืนสีเข้มขั้บให้ดูโดดเด่นมากขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ

ร้อยดาวถอนหายใจอย่างหนักอกกับภาพที่เห็นตรงหน้า หัวใจของหล่อนเต้นรัวราวกลองที่ถูกกระหน่ำตี เมื่อหล่อนเลื่อนสายตามองริมฝีปากหยักได้รูปสี่เหลี่ยมที่อยู่ภายใต้จมูกโด่งเป็นสันงดงาม กรามแข็งแกร่งของเขา มีไรเคราเขียวครึ้มขึ้นอยู่ หญิงสาวรู้สึกลำคอแห้งผาก บุรุษตรงหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตร ปฏิกริยาที่หล่อนมีต่อการเผชิญหน้ากับเขานั้นทำให้หล่อนหวาดกลัว... กลัวเสียยิ่งกว่าพายุทะเลทรายซะอีก

หญิงสาวเห็นริมฝีปากสวยหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม แต่มั่นไม่ใช่อรอยยิ้มยินดีปรีดาเลยสักนิด เพราะรอยยิ้มนั้นแสดงถึงความดูหมิ่นดูแคลนต่างหาก ความร้อนแห่งความอับอายวิ่งขึ้นสู่พวงแกมนวล หล่อนรู้สึกอึดอัดที่ผิดทางอย่างบอกไม่ถูก

และเมื่อร่างสูงใหญ่นั้นก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าห่างกันไม่เกิน 2 เมตร ความคุ้นตาก็บังเกิดขึ้นกับหล่อน หญิงสาวเบิกตากว้าง เรียวปากอึดมสี่สวยเผยออกออกจากกันอย่างลึมตัว

“คุณ...” หล่อนเหมือนจะจำเขาได้ ก็ใช่ล่ะสิ หล่อนจำได้เขาแน่ๆ เลยละ หล่อนจะลืมผู้ชายที่หล่อเหลาแบบนี้ได้อย่างไร แก้มสาวแดงระเรื่อ ขวมนอง หล่อนปฏิเสธความดีใจที่พุ่งพรวดขึ้นมาล้นนอกแทบไม่มี

“เราเคยพบกันแล้วใช่ไหมคะ ที่เมืองไทย...”

เสียงหัวเราะหึๆ ในลำคอของบุรุษรูปงามตรงหน้าทำให้รอยดาวหน้ารื้อนวบ ดวงตากลมโตใสแจ๋วจ้องเขาไม่วางตา รอยยิ้มละไมแตะแต้มดวงหน้า

ฮิมรานหรือตามองหญิงงามตรงหน้านิ่ง เขาเริ่มรู้สึกถึงความอึดอัดที่เกิดขึ้นทั่วกาย ลมหายใจของเขาขาดช่วง เจ้าชายหนุ่มแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหล่อนจะมีอิทธิพลทำให้การควบคุมตัวเองที่เขาเคยมีอยู่ล้นปรี่ ลดน้อยถอยลงได้อย่างน่ากลัวแบบนี้

แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า...หล่อนงดงามหาที่ติไม่ได้เลยจริงๆ

ใบหน้ารูปไข่ขาวอมชมพูเนียนตา ผมเส้นเล็กสีดำขลับเหยียดตรงถึงกลางหลัง ด้านหน้าก็มีสีดำติดไว้ฝั่งละตัว ดวงตากลมโตหวานฉ่ำอยู่ใต้ขนตาดกดำยาวงอน ขนคิ้วสีดำสนิทขึ้นเป็นเส้นสวยโค้งราวกับคันศร จมูกโด่งเขิดน้อยๆ อยู่บนเรียวปากอิมรูปกระจับสีแดงระเรื่อ ฮิมรานทอดถอนลมหายใจเฮือกใหญ่เมื่อรับรู้ถึงความงดงามอย่างเหลือเชื่อของเจ้าหล่อน

เจ้าชายรูปงามเลื่อนสายตาลงต่ำ เลือดหนุ่มของเขافلันเดือดพล่านเมื่อสายตารับภาพทรวงอกอวบอืดภายใต้เสื้อเซ็ตสีขาว ฮิมรานอยากจะกระชากเจ้าเสื้อเซ็ตบ้าง นั่นออก แล้วตะโอบเจ้าก้อนเนื้อนั้นให้หายคลุ้มคลั่งและไหนจะสะโพกผายกลมกลิ้งนั้นอีก มันรับกันอย่างเหมาะเจาะกับบั้นท้ายงอนงามนำเกล้าคลึง นี่ยังไม่รวมถึงเรียวยาวยาวได้รูปสวยของเจ้าหล่อนที่ซุกซ่อนอยู่ในกางเกงยีนมอซอตัวนั้น

ความอึดอัดจนแทบจะระเบิดกำลังโจมตีเขาอย่างหนัก เขาไม่อยากจะคิดเลยว่า หากเรียวยาวๆ ของเจ้าหล่อนโอบรัดรอบเอวแกร่งของเขาจะเป็นอย่างไร...

กินรกนะสิ! ฮิมรานร้องตะโกนบอกตัวเองในใจราวกับคนบ้า

เจ้าชายหนุ่มรู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาไม่ชอบเลยสักนิดที่ตัวเองตอบรับเสน่ห์ทางเพศของร้อยดาวรุนแรงขนาดนี้ แต่หล่อนก็งดมาจนเขาจะสายตาไปจากหล่อนไม่ได้โดยจริงๆ งดงามเสียจนเขารู้สึกลี้ภัยกับความคิดที่จะปฏิเสธการแต่งงานกับหล่อน

หรือว่าเขาจะยินยอมเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับหล่อนดี...

เพราะเขาคิดว่าหล่อนต้องเป็นคู่นอนที่ยอดเยี่ยมอย่างมาก แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าหล่อนจะเป็นแม่ที่ดีของลูกเขาได้

และที่สำคัญ...เขาทำใจให้อยอมรับพฤติกรรมไร้ยางอายของหล่อนไม่ได้ เจ้าสาวของเขาต้องบริสุทธิ์และสะอาดดั่งน้ำค้างยามเช้า แม้เขาจะอาศัยอยู่ในฝรั่งเศสมาหลายปี แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เขาลืมวัฒนธรรมอันดีงามของความมารีแม่แต่่น้อย

เพราะสิ่งที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงอย่างที่สุดยามที่อยู่ในฝรั่งเศสก็คือการหลับนอนกับผู้หญิงพรหมจรรย์ เพราะเขารู้ดีอยู่แก่ใจว่า ตนเองนั้นไม่สามารถให้สิ่งที่คู่ควรกับพวกหล่อนได้ ดังนั้นคู่นอนของเขาแต่ละคนจึงเป็นผู้หญิงรักสนุกทั้งนั้น สนุกด้วยกันชั่วครู่ชั่วยามก่อนจะแยกย้ายกันไป

เคยมีบางครั้งที่ผู้หญิงเหล่านั้นคิดจะจริงจังกับเขา แต่เขาก็ปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย เพราะเขาไม่ต้องการจะถูกกล่ามไซ้ไว้กับผู้หญิงคนไหน เขายินดีที่จะนอนกับผู้หญิงมากหน้าแต่ไม่คิดจะหยุดที่ใครทั้งนั้น

แต่ถ้าหากต้องหยุดจริงๆ แล้วละก็...

เธอคนนั้นต้องเป็นพรหมจรรย์...ไม่ใช่ทำตัวละเทะแบบร้อยดาว!

“จำแม่นนี่...”

ร้อยดาวหน้าร้อนผ่าวด้วยความอับอาย ความปรารถนาอันรุนแรงที่มีเขาเป็นสาเหตุวิ่งหายไปทันที เมื่อคำพุดดูแคลนออกมาจากริมฝีปากหยักสวยคู่นั้น

“แล้วคุณมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ แล้วเจ้าชายล่ะ” หล่อนเห็นเขาหัวเราะก่อนที่จะเดินเข้ามาใกล้หล่อนอีก จากระยะห่าง 2 เมตร เหลือแค่ไม่ถึงหนึ่งไม้มบรรทัด

ลมหายใจของหล่อนติดขัดแน่นอก ความขิดไถลทำให้หล่อนได้กลิ่น
กายสะอาดสะอาดอันจากเรือนร่างกำยานั้น เขาสูงจนหล่อนต้องเงยหน้าขึ้น
มอง ปกติแล้วหล่อนนั้นก็ไม่ใช่ว่าผู้หญิงตัวเตี้ยสักนิด แต่เมื่อเผชิญหน้ากับเขา
หล่อนกลายเป็นมดไปในทันที

“ที่นี่ไม่มีเจ้าชาย... มีแต่โจรทะเลทรายเท่านั้น”

หญิงสาวจ้องมองเขาอย่างตกใจ ก่อนจะฝืนหัวเราะออกมา ในใจ
ก็ภาวนาให้หูของหล่อนเพี้ยนไปเอง

“คุณต้องล้อฉันเล่นแน่เลย...”

“ผมไม่เคยล้อเล่น คุณลำบากซะแล้วละร้อยดาว” ดวงตาของเขา
เจิดจ้าไปด้วยกองเพลิง รอยยิ้มยโสผุดอยู่ที่มุมปาก ร้อยดาวตัวสั้นสะท้าน
ขึ้นมา ความหวาดกลัวกำลังรุกรานหล่อนอย่างรุนแรง

สายตาของหล่อนประสานกับดวงตาคมกล้า ดุดัน ของเขาโดยบังเอิญ
ปฏิกิริยาอันน่าอึดอัดบางอย่างจู่โจมเข้าใส่ทั้งเขาและหล่อนอย่างโหดเหี้ยม

“แต่ว่าฉันมาพบเจ้าชายอิมรานนะคะ” หล่อนยังฝืนพูดออกมา

“ผมนี่ไง อิมราน” เขาพูดเสียงกร้าว ความอวดเบ่งของเขาเปล่งรัศมี
ออกมาจากเรือนร่างสูงใหญ่จนน่าสะพรึงกลัวนั้นจนแทบตา

“แต่ไม่ใช่เจ้าชายคนที่คุณต้องการจะพบอย่างแน่นอน” อิมราน
ปดคำโต และก็รู้สึกสะใจเมื่อเห็นสีหน้าของสตรีสาวตรงหน้าซีดเผือดลง
แต่กระนั้นหล่อนก็ยังงามอยู่ดี

“แต่เขาพาฉันมาที่นี่ หรือว่ามีการเข้าใจผิดกัน” หญิงสาวพยายาม
คิดหาทางออก พยายามผูกเรื่องให้น่าหวาดกลัวน้อยที่สุด

“สงสัยฉันจะขึ้นรถผิดคันแน่ๆ” หล่อนพึมพำเบาๆ อิมรานหรีตตามอง
หล่อนด้วยสายตาเพชรฆาตดีๆ นี่เอง

“ไม่ผิดหรอก” หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างตกใจ

“คุณหมายความว่ายังไงคะ” ร้อยดาวภาวนาเหลือเกิน ขออย่าให้เขา
มีเจตนาร้ายกับหล่อนเลย...

เขายื่นมือหนามาคว้าเอวคอดของหล่อนเข้าไปแนบอก ความแข็งแกร่ง

ที่เกิดจากกล้ามเนื้อแน่น แนบชิดกับความอึดเต็มของทรวงอกสาว อิมราน
สภณเป็นภาษาความารซึ่งร้อยดาวฟังไม่ออก

ทั้งๆ ที่พยายามจะทำให้หล่อนอกสิ้นขวัญหายและตกใจวิ่งหนีกลับ
บ้านเกิดของหล่อนไป แต่ผิดคาด เพราะคนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงคือ
เขาเองต่างหาก ความอึดอึดจนน่าเวียนหัวพุ่งเข้าใส่ช่องท้องของเขาอย่าง
ป่าเถื่อน

เขาอยากจะจับหล่อนโยนลงบนเตียงแล้วก็จัดการกับเรือนร่างงดงาม
ของหล่อนซะให้หายบ้า อิมรานครวญครางออกมาอย่างทุกระทม นี่เขา
จะต้านทานเสน่ห์ของร้อยดาวได้นานแค่ไหนนะ แต่ยังไง ก็ขอให้นานพอจน
หล่อนวิ่งหนีกลับเมืองไทยไปก็แล้วกัน

“ผมให้คนไปขอบคุณมาเอง...” เมื่อเห็นหล่อนจ้องมองเขาอย่างกังขา
อิมรานจึงอธิบายต่อ

“ผมกับเจ้าชายเราไม่ถูกกัน เราเป็นศัตรูกัน” หน้าของร้อยดาวที่ซีด
อยู่แล้วขาวลงไปอีกราวกับกระดาษ

หญิงสาวอยากจะร้องไห้ นี่หล่อนสมควรจะเชื่อคำพูดของเขาดีไหม

“คุณต้องล้อฉันเล่นแน่ๆ เลย”

อิมรานหัวเราะเมื่อฟังคำพูดที่พยายามปลอบใจตัวเองของร้อยดาว

“ช่วยพาฉันไปหาเจ้าชายที่เถอะฉันขอร้อง หรือถ้าลำบากเกินไป
พาฉันไปที่สนามบินก็ได้”

“คุณจะไปบินกลับเมืองไทยหรือ” อิมรานถามออกไปอย่างคาดหวัง
เพราะถ้าหล่อนตัดสินใจกลับเมืองไทยไปตอนนี้ เขาจะรีบไปส่งหล่อนโดย
ไม่รอให้เสียเวลาเลย

“เปล่าค่ะ ฉันคิดว่าคนของเจ้าชายคงรอฉันอยู่” คำพูดของหล่อน
ทำให้ความผิดหวังปรากฏอยู่ในแววตาของเขา ก่อนจะจางหายไปเหลือแต่
ความเย็นชาดั้งเดิม

“ถ้าผมไม่ทำตามที่คุณขอล่ะ”

ความตกใจแปรเปลี่ยนเป็นความไม่พอใจก่อนจะกลายเป็นความ

ขัดเคืองสุดแสน หล่อนมองเขาอย่างตำหนิ

“แต่คุณกำลังลักพาตัวเจ้าสาวของเจ้าชายฮิมรานนะ” เขาหัวเราะเยาะ แก้มของหล่อนร้อนผ่าว แต่ก่อนจะพูดอะไรออกไป หล่อนก็รู้สึกถึงความเหมือนของชื่อของชายทั้งสองคน

ฮิมราน...กับเจ้าชายฮิมราน ทำไมถึงชื่อเดียวกันล่ะ

“ทำไมคุณกับเจ้าชายถึงชื่อเดียวกันคะ นี่คุณกำลังเล่นตลกอะไรกันแน่”

ฮิมรานยกไหล่กว้างอย่างไม่ใส่ใจ “ก็แค่เหมือนกัน แต่ไม่ใช่คนเดียวกันแน่”

“ฉันไม่เชื่อคุณหรอก คุณไม่ได้ชื่อฮิมรานหรอก”

“ก็ตามใจ แต่ขอบอกว่าผมจะไม่ไปส่งคุณให้เจ้าชายบ่าบอะไรนั่นหรอก”

เหมือนโลกทั้งโลกกำลังมีดมืด ร้อยดาวแทบล้มทั้งยืนนี้หล่อนไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตัวเองจะต้องมาพบเจอกับชะตากรรมอันโหดร้ายเช่นนี้ แล้วนี่เจ้าชายจะตามหาหล่อนไหมนะ

“การที่ผมมีคุณอยู่ในมือ นั่นก็คือสิ่งได้เปรียบที่ผมมีเหนือเจ้าชาย”

“ฉันไม่ได้มีค่าขนาดนั้นสักหน่อย คุณปล่อยฉันไปเถอะนะคะ รับรองว่าฉันจะไม่บอกเรื่องนี้กับเจ้าชายแน่” หล่อนขอร้องเขาอย่างมีความหวัง แต่มันก็ดับวูบลงราวกับแสงเทียนต้องลมเมื่อคำพูดอันร้ายกาจไร้ความปราณีของเขาตั้งขึ้นมา

“ผมไม่รับข้อเสนอของคุณ”

“คุณมั่นใจร้าย ทำไมต้องมาลงที่ฉันด้วย ฉันไม่ได้มีเรื่องโกรธแค้นกับคุณสักหน่อย” น้ำตาที่ซ่อนอยู่ในอกล้นทะลักออกมาอย่างน่าละอาย แต่จะทำยังไงได้เล่า ในเมื่อหล่อนจนปัญญาจะกักมันไว้ได้จริงๆ

“แต่ผมกับเจ้าชายมี...” น้ำเสียงของเขาลดลง เมื่อเห็นน้ำตาของหล่อน วูบหนึ่งเขาก็อดรู้สึกสงสารหล่อนไม่ได้ แต่พอคิดว่านั้นมันคือมารยาของหล่อน เขาก็เก็บซ่อนความเห็นใจนั้นเข้าไปในอกอย่างรวดเร็ว

“เจ้าชายย่ำยีน้องสาวของผมแล้วไม่ยอมรับผิดชอบ แถมยังจะแต่งงานกับคุณอีก” เจ้าชายหนุ่มกู่เรื่องโกหกได้อย่างแนบเนียน แล้วยิ้มออกมาอย่างพอใจเมื่อเห็นท่าทีของร้อยดาวอ่อนลง

“จริงหรือคะ” หล่อนถามออกไปทั้งน้ำตา ด้วยความไม่อยากเชื่อ อิมรานพยักหน้ารับ พลางกระชับมือหนาที่รั้งเอวคอคของหล่อนให้แน่นขึ้น กลืนกายสาวของร้อยดาวตะแจมุกเขย่งน้ก

“ถ้าคุณกลับเมืองไทยไปซะ น้องสาวของผมก็就不用ผิดหวัง” เขายังแต่งเรื่องต่อไปอีก ร้อยดาวก้มหน้ามองแผ่นอกกว้างของเขานิ่งอย่างสับสน ตอนนี้ทั้งสมองและร่างกายของหล่อนต่างสับสนไม่แพ้กัน

หญิงสาวพยายามขยับตัวเพื่อจะให้พ้นจากปลอกแขนที่แข็งแรง ตั้งเหล็กกล้า ความตกใจ ความประหม่า เชนอายุ จับกลุ่มรวมกันอยู่ในความรู้สึกของหล่อนตอนนี้

เจ้าชายอิมรานสบถออกมาอีกครั้งอย่างหัวเสีย เมื่อร่างกายของเขารับความอวบอัด นุ่มนึ่ม ที่ขยับไปมาอยู่ภายในอ้อมแขน

“แต่ฉันต้องแต่งงานกับเจ้าชายนะคะ ฉันไม่มีทางเลือกอื่น” หล่อนคร่ำครวญ

“คุณไม่ยอมเลือกทางอื่นมากกว่า เพราะสิ่งที่คุณจะได้จากเจ้าชายนั้น มีค่ามากมายมหาศาลใช่ไหมล่ะ” เขาพูดอย่างดูถูกหล่อน

ร้อยดาวหน้าชา เมื่อถูกเขาสบประมาทซึ่งๆ หน้า และนั่นก็ทำให้อารมณ์ขุ่นมัวของหล่อนที่น้อยครั้งนักจะมีอำนาจเหนือสติของหล่อนพุ่งพรวดจนแทบระเบิด

“คุณยังไม่รู้จักฉัน ไม่ควรจะมาประณามใส่ฉันแบบนี้คะ”

เขาหัวเราะเยาะอย่างดูหมิ่น

“ผมรู้จักคุณดีเลยแหละ แม่ผีเสื้อราตรีคนสวย” เขาก็มหันลงมาหาปลายจมุกโค้งเป็นสันแทบจะชนกับปลายจมุกโค้งเชิดของหล่อนอยู่แล้ว นี่ยังไม่รวมถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดลงมาบนใบหน้าของหล่อนอีก ทุกสิ่งทุกอย่างที่รวมกันขึ้นมาเป็นเขาทำให้หล่อนแทบคลุ้มคลั่ง

“ฉันไม่เข้าใจที่คุณพูดนะ แต่คุณกล่าวหาฉันอย่างน่าละอาย”

คำพูดของร้อยดาวทำให้ฮิมรานหน้าตึงขึ้นมาทันที เขาตอกกลับ
หล่อนไปด้วยความขัดเคือง

“ถ้าคุณมีความละอายอยู่บ้าง ผมก็คงไม่พูดอย่างนี้กับคุณหรอก”

ร้อยดาวแกล้มร้อนผ่าด้วยความอับอาย หล่อนไม่เคยคิดเลยว่าผู้ชาย
รูปงามแบบเขาจะมีวาจาที่โหดเหี้ยมเยี่ยงนี้

“ถ้าคุณพูดไม่รู้เรื่องแบบนี้ ฉันก็จะไม่ยอมทำตามคำขอของคุณ ฉัน
จะไม่กลับประเทศไทยเด็ดขาด และจะต้องแต่งงานกับเจ้าชายฮิมรานให้
ได้ด้วย คุณจะทำไม” หล่อนทำท่ายเขา มือบางยกขึ้นเช็ดคราบน้ำตาจนแห้ง
มองเขาอย่างจริงจัง

“คุณไม่มีสิทธิ์มาสั่งฉัน” หญิงสาวสะบัดตัวอย่างแรงเพื่อให้หลุดพ้น
จากอ้อมแขนของเขา

“กรุณาช่วยเอามือหยาบคายนของคุณออกไปจากตัวของฉันด้วยค่ะ”
ความเดือดดาลพุ่งพรวดอยู่ในกระแสเลือด ก่อนจะไหลย้อนขึ้นมาที่ดวงตา
ฮิมรานพยายามข่มความรู้สึกเกรี้ยวกราดที่กำลังแล่นลืออยู่ในตัวให้สงบลง
แต่มันก็ไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวเป็นตน เขายังไม่เคย
ถูกผู้หญิงคนไหนทำกิริยาใส่แบบนี้แม้แต่ครั้งเดียว ไม่เคยเลยจริงๆ

“อย่าแสดงกิริยาแบบนี้ใส่ผมอีก” เขาเตือนหล่อนเสียงเยือกเย็น แต่
ช่างผิดกับความโกรธเกรี้ยวที่อัดแน่นอยู่ในดวงตาคมกล้าของเขาเหลือเกิน

“แต่คุณแสดงมันใส่ฉันก่อนนี่คะ และคุณก็คุกคามชีวิตของฉันด้วย”

“คุณจะคิดยังไงก็ช่าง คุณมีทางออกแค่สองทางเท่านั้น...” เขาลาก
เสียงยาว ร้อยดาวมองเขาอย่างตั้งใจ

“หนึ่ง...ออกไปจากความร้ายชะ หรือสอง...รอนแรมอยู่ในทะเลทราย
กับผม ในฐานะนางบำเรอ!” ฮิมรานคิดไม่ผิดที่บีบหล่อนด้วยวิธีนี้ เพราะ
ใบหน้าสวยๆ ของหล่อนซีดแล้วซีดอีก เรียวปากอิมเผยออกจากกันอย่าง
ตลกใจ ดวงตากลมโตเปี่ยมขึ้นคู้้นมองเขาอย่างผิดหวัง

ร้อยดาวรู้สึกเหมือนใครเอาไม้มาตีที่ศีรษะแรงๆ ความมึนงง สับสน

พุ่งเข้าไปใส่ราวกับคมมีดแหลม แข็งขาอ่อนแรงแทบทรงตัวไม่อยู่ หากว่าไม่ได้กำลังอยู่ในอ้อมแขนของเขา หล่อนคงล้มลงไปกองกับพื้นนานแล้ว

“คุณต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ”

“เลือกมาสักข้อสิ คนสวย” มือหนาของเขาเริ่มเคลื่อนไหวยจากแผ่นหลังเนียน ต่ำลงไปยังบั้นท้ายจน ลูบวนอยู่อย่างนั้นราวกับต้องการชมขวัญอยู่ในที

หญิงสาวพยายามดิ้นรนเพื่อช่วยเหลือตัวเอง หลังจากที่ยืนเป็นรูปปั้นให้เขากอดรัดอ้อมมานาน แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยให้หล่อนพ้นพันธนาการของเขาแม้แต่น้อย

“ถ้าคุณเป็นสาวไร้เดียงสา ผมจะเชื่อว่าคุณไม่ได้ตั้งใจช่วยผม” เขาคำรามเสียงเยือกเย็น สายตาเยาะหยันอย่างน่าเกลียด

“แต่คุณไม่ใช่!” เขาหัวเราะอย่างหยาบค้าย หญิงสาวกัดปากตัวเองจนหือเลือด ความขัดเคืองก่อตัวขึ้นเป็นควันโขมง

“หยาบค้าย ฉันไม่คิดเลยว่าผู้ชายในความมารีจะดูถูกผู้หญิงเหมือนอย่างคุณ” หล่อนตวาดแว้ดกลับไปอย่างเหลืออด มือบางทั้งทูปทั้งชวนแผ่นอกกว้างกำยำตรงหน้า

“ถ้าคุณบังอาจล่วงเกินผมอีกคำหนึ่งละก็ รักรองลื่นของคุณได้หลุดออกมาจากปากแน่” เขาตวาดเสียงเดี๋ยดดาล ดวงตาคมกล้าแทบจะเผาไหม้หล่อนให้สลายเป็นเถ้าธุลี

“เลือกมาสิ ว่าคุณต้องการแบบไหน...จะออกไปจากความมารีๆ หรือจะยอมขึ้นเตียงกับผม” อิมรานอดรู้สึกขยะแขยงตัวเองไม่ได้ที่พูดในสิ่งที่น่าละอายออกไป แต่เขาด้านทานแรงปรารถนาที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับหล่อนไม่ได้จริงๆ แค่สักคืนที่มีหล่อนอยู่บนเตียงของเขา

หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาน้ำตาคลอ “ฉันไม่เลือกสักทาง ฉันจะไปหาเจ้าชาย แล้วจากนั้นก็ให้เขาจับคุณไปประหารซะ โทษฐานที่ล่วงเกินฉัน”

“คุณไม่มีทางไปไหนได้ถ้าผมไม่อนุญาต” อิมรานคำรามอย่างโกรธเกรี้ยว เขาไม่คิดว่าหล่อนจะใจแข็งอย่างนี้ ทั้งๆ ที่ตอนแรกคิดว่าหล่อนจะ

วังหางตกกลับประเทศไทยไปโดยเร็ว แต่ผิดคาด หล่อนกลับต้องแพ่งอย่าง
ไร้ยางอายยิ่งนัก

“แต่ฉันจะไป ฉันทนอยู่ใกล้ผู้ชายน่ารังเกียจอย่างคุณไม่ได้นานหรอก
นะ” หล่อนตอกกลับมาอย่างเจ็บแสบ ร้อยดาวไม่เคยคิดว่าตัวเองจะโมโห
ลืมหูลืมตาได้ถึงเพียงนี้

“แต่คุณต้องอยู่กับผมอีกนานเลยละ ถ้าไม่รีบไปซะตอนนี้” มือหนา
สีน้ำตาลของเขาฟาดลงบนบั้นท้ายของร้อยดาวอย่างลงโทษ หญิงสาวร้อง
ด้วยความตกใจ

“ปล่อยฉันนะ คนเลว” ทั้งคืน ทั้งหยิก ทั้งช่วน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้
เขาถอยห่าง หรือปล่อยหล่อนให้หลุดออกจากวงแขนที่มีกล้ามเนื้อกำยานั้น
เลย เขารัดแน่นมากขึ้น และก็เริ่มรุกรานหล่อนด้วยฝ่ามือมากขึ้นด้วย
เช่นกัน

“ผมจะไม่ปล่อย และก็จะทำมากกว่านี้ด้วย หากคุณไม่รับปากว่า
จะไปจากความมารี” เขาชูด้วยน้ำเสียงแหบพร่า อารมณ์ปรารถนาที่เกิดขึ้น
ปัจจุบันทันด่วนเริ่มออกฤทธิ์เดช แรงกระตุ้นทางเพศที่เขามีต่อหญิงสาว
ในอ้อมแขนรุนแรงขึ้นอย่างน่ากลัว

“คุณไม่มีสิทธิ์ทำแบบนี้นะ ปล่อยสิ” ยิ่งดั้น ก็ยิ่งเหมือนปลุกเร้า
อารมณ์พิศواسให้บังเกิดขึ้น หญิงสาวรับรู้ถึงความคึกคะนองของเขาที่ลืมหูลืม
บริเวณหน้าท้องของหล่อน แก้มสาวแดงระเรื่ออย่างเงินอาย

“หุบปากได้แล้ว ผมจะไม่ฟังคำพูดของคุณอีก หากเมื่อไหร่ต้องการไป
จากความมารีก็บอกผมได้ เพราะผมยินดีจะปล่อยคุณไปทันที” เขาแสร้งยิ้ม
อย่างน่าเกลียด ร้อยดาวอึดอัดจนหายใจไม่ออก เทบทรูดลงไปกองแทบเท้า
เขา เมื่ออิมรานคลายอ้อมแขนออก เขาถอยออกห่างจากหล่อนไปสองก้าว

“ผมให้เวลาคุณตัดสินใจคืนหนึ่ง ถ้าพรุ่งนี้ผมยังไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง...”

หญิงสาวพยายามสูดอากาศเข้าปอดอย่างหนักหน่วง ตอนนี้แค่แรง
จะตอบได้เขาออกไปยังมีน้อยเต็มทน

“ผมจะพาคูณขึ้นเตียงทันที” เขาหัวเราะเสียงดัง อารมณ์ทางเพศ

ที่รุนแรงกำลังควบคุมเขาอยู่

“คงสนุกไม่น้อยเลยทีเดียว” ฮิมวานเลื่อนสายตากวาดมองเรือนร่างบอบบางที่ยืนต้นเทาอยู่ไม่ห่างด้วยสายตาเหยียหยัน รูปร่างของหล่อนยัวกิเลส เขายังนึก

“ถ้าฉันหนีไปได้ คุณจะต้องเดือดร้อนแน่ คนสารเลว” มองเขาด้วยความกุ่มงิกร หล่อนเพิ่งรู้ได้ยี่สิบเอ็ดว่าซาตานในร่างเทพบุตรนะมันเป็นเช่นไร

“หยุดจวจาสามหาวิธีมารยาทของคุณได้แล้ว ร้อยดาว” เขาตวาดลั่น สุ่มเสี้ยววางอำนาจเหลือล้นของเขาทำให้โทษของหล่อนแตกซ่าน มีอบางกตเข้าหากันแน่น

เขาเป็นใครกัน...มีสิทธิ์อะไรมาว่าร้ายหล่อนแบบนี้ แล้วไหนจะกักขังหน่วงเหนี่ยวหล่อนไว้ราวกับนักโทษอีก เขาไร้ความเป็นสุภาพบุรุษอย่างสิ้นเชิง

“ฉันจะพูด และจะไม่หยุด ถ้าคุณรำคาญก็ปล่อยฉันไปสิ” หล่อนทำทนายเขา แต่ก็ต้องหน้าซีดเผือดเมื่อประสานสายตากับดวงตาเดือดดาลคู่นั้น นี่ถ้าหล่อนเป็นกองฟางคงมอดไหม้ไปหมดแล้วมัง...

“ในเมื่อคุณไม่หยุด ผมก็จะทำให้คุณหยุดพูดด้วยวิธีของผม” เสี่ยงคำรามของเขาอื้ออึงอยู่ในโสตประสาท มือหนาของเขากระชากหล่อนเข้าไปไว้ในอ้อมแขนอีกครั้ง และไม่ช้าหล่อนก็ถูกลงโทษด้วยการจุมพิตที่รุนแรง ปาเถื่อน หญิงสาวเบิกตากว้างอย่างตกใจ แต่ก็ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ริมฝีปากร้อนรุ่มของเขาตะโอบจูบหล่อนอย่างบ้าคลั่ง แม้จะพยายามหันหน้าหนีเช่นไร แต่มือหนาของเขาก็จับหล่อนให้หันมารับจุมพิตอันโหดร้ายอย่างเหมาะเจาะ

หญิงสาวพยายามต่อต้านอย่างสุดกำลัง มีอบางทั้งทุบทั้งตีที่ไหล่กว้างนั้นแรงๆ แต่เขาก็กลับไม่สะทกสะท้าน ยังคงตั้งหน้าตั้งตาจูบหล่อนต่อไป ความรู้สึกบางอย่างที่รุ่มร้อน วาบหวามกำลังแล่นฉิวอยู่ในกาย ก่อนที่จะวิ่งมาขมวดปมกันอยู่ที่บริเวณหน้าท้อง ความโหยหาบางสิ่งบางอย่างที่ไม่รู้จัก

มันทำให้หล่อนอ่อนแอแรงลงอย่างไม่น่าเชื่อ

เจ้าชายหนุ่มคุณดันปลายลิ้นของตนแทรกลึกเข้าไปในปากหวานๆ ของร้อยดาว อารมณ์ปรารถนากำลังเดือดพล่านอยู่ในอก และเขาคงต้องตายแน่ๆ หากไม่ได้กำจัดมันทิ้งไป

ร้อยดาวครางแผ่วเบาอย่างยอมแพ้ในรสสวาสนั้น มีอบางที่เคยทุบตีทำร้ายเขา ตอนนั้นก็กลับนิ่งเฉยไร้แรงขัดขืนอีกต่อไป ฮิมรานครองในลำคออย่างถูกใจเมื่อเห็นหล่อนสิ้นฤทธิ์ และนั่นก็ทำให้เขาลดความดุเดือดของจุมพิตลง และแทนที่ความป่าเถื่อนนั้นด้วยความร่าร้อนเจียนคลั่ง ความต้องการทางเพศอย่างรุนแรงทะลักทลายใส่มิหยุดหย่อน

ลำแขนกลมกลิ้งสลักเสลายกขึ้นโอบรอบลำคอแข็งแกร่งของเขา อย่างลึมตัว ปลายเท้าเขย่งขึ้นเพื่อเปิดทางให้เขาจูบหล่อนได้อย่างถนัดถนี่ ร้อยดาวอยากจะทำอะไรก็ตามที่เธออยากจะทำให้สมกับความใจหายของตัวเอง แต่ถูกเขาจับนิคหนอยก็คล้อยตามได้อย่างไร้ยางอายที่สุด แต่หล่อนก็ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะความวาบหวมที่ไม่เคยพบเจอมาก่อนกำลังทำร้ายหล่อน ร้อยดาวแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตัวเองจะตอบสนองอารมณ์รักของเขาได้อย่างไร้ยางอายเช่นนี้

หญิงสาวแนบเนื้อตัวสาวเข้าหาความแกร่งแข็งแรงของแผ่นอกตึงเรียบของฮิมรานด้วยความเต็มใจ หล่อนเหมือนกับไม่ใช่คนเดิม ทั้งๆ ที่ควรจะต่อต้านเขา ขัดขืนเขา แต่ตอนนี้หล่อนกลับต้องการให้เขาทำอะไรก็ได้ ที่จะทำให้หล่อนคลายจากความมรดร้ายที่อัดแน่นอยู่ในร่างกายให้หมดไปเสียที

ฮิมรานหัวเราะในลำคอเบาๆ อย่างพึงพอใจ เมื่อร่างอรรชรในอ้อมแขนคล้อยตามเขาได้อย่างไม่น่าเชื่อ หล่อนร้อนแรงสุดๆ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เขาแปลกใจเท่ากับความเขินประหม่ายามที่หล่อนถูกเขาลงทัณฑ์ด้วยรสจูบอันร้อนแรง

ร้อยดาวทำเหมือนกับว่า หล่อนเพิ่งจะเสีจุมครั้งแรกให้แก่ผู้ชายอย่างนั้น!

เจ้าชายหนุ่มคิดอย่างงงงุน แต่เขาก็สลัดความคิดนั้นออกไปอย่าง

รวดเร็ว เพราะสิ่งที่เขาได้เห็นมากับตาเกี่ยวกับพฤติกรรมของร้อยดาวที่เมืองไทยนั้น... มันตรงกันข้ามกับกิริยาแบบนี้ของหล่อนอย่างสิ้นเชิง

เจ้ามารยา! อิมรานเยาะหยันผู้หญิงในอ้อมแขนอยู่ในใจ ความกรุ่นโกรธที่ไม่ทราบสาเหตุแน่ชัดกระพือเข้าไปใส่เขาเต็มแรง

เขาเกลียดหล่อน... แม่สาวนักชุดทองจอมเจ้าเล่ห์... เจ้าเล่ห์พอๆ กับแม่เลี้ยงและภรรยาของหล่อน หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องตรงประเด็นละก็ ทั้งครอบครัวของเจ้าหล่อนนั้นแหละ

อิมรานรู้สึกคลื่นเหียนอาเจียนเป็นที่สุด พฤติกรรมอันเหลวแหลกของหล่อนพุ่งตรงเข้าสู่สมองเขาอย่างจัง และนั่นก็ทำให้เขาทนใกล้ชิดกับหล่อนต่อไปไม่ได้ เขาผละออกห่างอย่างรวดเร็ว

เจ้าชายหนุ่มสุดหยาใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ ทำราวกับว่าอากาศคือสิ่งที่เขาขาดแคลนที่สุดในตอนนี้

“ยั่วได้เก่งไม่เบาเนี่ย” น้ำเสียงที่แสนจะดูถูกของเขายังไม่เท่ากับสีหน้าและแววตาที่เจิดจ้าด้วยความขะเขยงอย่างชัดเจน ร้อยดาวหน้าร้อนผ่าวอารมณ์วาบหวมเมื่อครู่เหือดแห้งไปจนหมดสิ้นไม่หลงเหลือแม้แต่หยดเดียวหญิงสาวรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่ายิ่งกว่าสิ่งใด

ความเจ็บปวดแถมอับอายไหลบ่าไปทั่วทั้งร่างราวกับน้ำป่าในหน้าฝน หล่อนแทบทนยืนมองหน้าเขาต่อไปไม่ได้ อยากจะวิ่งหนีออกไปให้ไกลๆ แต่จะทำได้อย่างไรละ ในเมื่อตอนนี้หล่อนกำลังถูกกักขังอยู่กลางทะเลทราย

นี่หล่อนกำลังจะกลายเป็นเชลย โดยมีผู้ชายที่หล่อเหลาปานเทพบุตรแต่นิสัยแย่งยิ่งกว่าซาตานคนนี้เป็นเจ้านายจริงๆ หรือ...

“คนสารเลว คุณเท่ากับฉันอย่างนี้ได้ยังไง ถ้าเจ้าชายรู้คุณต้องหัวหลุดจากบ่าแน่” เมื่อหายซ็อก ความกรุ่นโกรธก็แทรกเข้ามาแทนที่ ร้อยดาวรับไม่ได้กับความหยาบคายที่เขาใส่พานยื่นให้ตรงหน้า

อิมรานหัวเราะหยัน มองสตรีสาวตรงหน้าที่ยืนตัวสั่นงันงกด้วยสายตาเป็นประกาย ความหอมหวานจากเรียวปากอิมมของหล่อนยังไม่จางไปจากปลายลิ้น

“ผมว่าเจ้าชายبابออะไรนั่นคงรีบจับคุณส่งประเทศไทยแหงๆ เพราะเขาคงไม่คิดว่าผมจะปล่อยให้คุณนอนบนเตียงคนเดียวตลอดระยะเวลาที่อยู่ในทะเลทรายกับผมหรอก”

ร้อยดาวอ้าปากค้างกับคำพูดหยาบคายไร้มารยาทนั้น

“คุณน่าจะรู้แหละว่า ผู้หญิงของเจ้าชายในประเทศของผม ต้องเป็นสาวพรหมจารีเท่านั้น” เขากวาดตามองหล่อนตั้งแต่ปลายเท้ามาหยุดที่ทรวงอกอวบ ก่อนจะวกขึ้นมาที่เรียวปากอ้อมที่หวานล้ำ

“คุณกำลังดูถูกฉันนะคะ แต่ถึงฉันจะเป็นยังไง มันก็ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของคุณ เพราะเจ้าบ่าวของฉันไม่ใช่คุณ” หล่อนเชิดหน้า พยายามอย่างที่สุดที่จะบังคับให้ตัวเองเข้มแข็ง แต่น้ำเสียงที่พูดออกไปกลับสิ้นเทาจนผู้ชายใจร้ายตรงหน้าหัวเราะเยาะออกมา

“คุณคิดจะยอมแมวขายให้เจ้าชายหรือไง...” เขาลากเสียงห้วน มีแววเย้ยหยันอยู่ในน้ำเสียงกระด้างนั้น

“ฉันจะไม่พูดเรื่องนี้กับคุณหรอกนะ มันเป็นเรื่องส่วนตัวของฉันกับเจ้าชาย” ร้อยดาวสะบัดหน้าหนี หมุนตัวหันหลังให้แก่เขา แก้มสาวแดงระเรื่อขึ้นเมื่อถูกเขากล่าวหาในเรื่องที่ตัวเองอายเกินกว่าจะปฏิเสธ

“แก้ตัวไม่ได้ละสิ” ยิ่งร้อยดาวไม่ปฏิเสธ ฮิมรานก็ยิ่งเข้าใจผิดกันไปใหญ่ เจ้าชายหนุ่มขบกรามขึ้นเป็นสันนูน สองมือกำแน่นเข้าหาตัว

ฮิมรานคิดว่าหล่อนจะปฏิเสธสิ่งที่เขากล่าวหา... แต่ไม่เลย หล่อนไม่ปฏิเสธมันสักนิด หล่อนนี่มันแพศยาจริงๆ ฮิมรานคิดอย่างเด็ดขาด

เขาไม่อาจจะปฏิเสธได้เลยว่า ในใจลึกๆ ของเขาแล้วนั้นหวังจะให้หล่อนปฏิเสธคำกล่าวหาของเขามากมายเพียงใด แต่ตอนนี้เขาผิดหวังชะมัด

“คุณจะคิดยังไงก็ช่าง แต่ตอนนี้ฉันอยากจะกลับไปที่สนามบิน ให้คนไปส่งฉันที” น้ำเสียงของหล่อนอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด ก็จะมีประโยชน์อะไรเล่าที่จะต้องไปถกเถียงปัญหาโลกแตกที่เขาไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิด

เขาทำเหมือนกับว่าตั้งแต่เกิดขึ้นมาเป็นตัวเป็นตนขนาดนี้ ยังไม่เคยมีใครขัดใจ อยากรู้ได้อะไรก็ต้องได้อย่างนั้น ร้อยดาวคิดอย่างเห็น้อยอ่อน

“ผมเสียใจด้วย สิ่งนั้นคือสิ่งที่ผมให้คุณไม่ได้ คนสวย”

“คุณยังฉันไม่ได้หรือคะ” หล่อนหันกลับมาเผชิญหน้ากับเขา ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยความกรุ่นโกรธ

เขาหัวเราะว่า “ได้สิ และผมกำลังจะทำมันด้วย” เขาแสร้งยิ้ม ขณะเดินห่างออกไปยังปากกระโจิม หญิงสาวจะวิ่งตามแต่เขาร้องห้ามด้วยน้ำเสียงดุตันชะก่อน

“คุณไม่เห็นหรือไม่ว่าพระอาทิตย์ตกดินไปนานแค่ไหนแล้ว มีดๆ คำๆ แบบนี้ ต่อให้เป็นโจรทะเลทรายแบบผมก็ไม่มั่นใจว่าจะรอดพ้นออกไปจากทะเลทรายผืนนี้ได้” เขาหยุดยืน มองหล่อนคล้ายดูถูก

“อย่างคุณก็มีแต่ตายกับตายอย่างเดียว” คำพูดของเขาเรียกความหนาวเย็นจากทั่วทุกมุมโลกให้มารวมกันที่สันหลังจนหล่อนสั่นสะท้าน ดวงตากลมโตฉายแววตื่นตระหนกอย่างน่าสงสาร

แต่เขาจะไม่สงสารหล่อน แม้จะรู้สึกติดใจในรสชาติและรูปลักษณ์ภายนอกของเจ้าหล่อนแค่ไหนก็ตาม

“แต่ฉันต้องไปจากที่นี่ ฉันต้องไปพบเจ้าชาย...” ร้อยดาวพึมพำกับตัวเองเบาๆ คล้ายกับคนหวาดกลัวจนเสียสติ ฮิมรานเหยียดยิ้มหยันที่มุมปากก่อนจะเปิดประตูกระโจิมและก้าวเดินออกไป

ร้อยดาวทรุดลงนั่งกับพื้นพรหมสีสดสวยอย่างหมดแรง น้ำตาที่พยายามกลั้นไว้สุดกำลังตอนนี้มันทะลักไหลออกมาราวกับเขื่อนแตก

หล่อนไม่เคยคาดคิดเลยว่าตัวเองจะต้องมาเผชิญหน้ากับชาตานร้ายเช่นเขา เขาร้ายกาจอย่างน่ารังเกียจ แต่หล่อนก็ยังใจเต้นตุบตามได้ทุกคร้้ง ยามแลเห็นใบหน้าอันหล่อเหลาสมชายของฮิมราน ร้อยดาวคิดอย่างเปลี่ยวใจ

แล้วนี่หล่อนจะทำยังไงดี... ทะเลทรายอันกว้างไกลสุดลูกหูลูกตาแบบนี้หล่อนจะสามารถออกไปได้อย่างไรกัน แล้วเจ้าชายฮิมรานจะทรงตามหาหล่อนไหม หรือบางทีเขาเองนั่นแหละคือคนจ้างโจรทะเลทรายพวกนี้ให้มาจับหล่อน

หล่อนจะยอมกลับไปเมืองไทย...หรือจะยอมขึ้นเตียงกับเขา...

เมื่อคิดถึงการขึ้นเตียงกับเขา ความวาบหวิวอันน่าเสียวใ้ก็กระแทก
เข้าใส่หน้าหล่อนเต็มแรง หญิงสาวรู้สึกได้ถึงความร้อนที่วิ่งไปทั่วร่าง ก่อน
จะวนมาที่ท้องน้อย ร้อยดาวรู้สึกได้ถึงความตื่นตัวของเลือดสาว เมื่อถูกเขา
จุมพิตอย่างดุเดือด

มันจะดีแค่ไหนนะ...หากหล่อนกับเขามีโรมานซ์ร่วมกันสักครั้ง

โธ้ย! นี่หล่อนเป็นบ้าอะไรไปนะ ทำไมถึงคิดอะไรที่มันเกินจะเป็นไปได้
แบบนี้ ผู้ชายที่ดิบเถื่อนอย่างเขา ทำไมหล่อนถึงได้ปรารถนานัก และที่สำคัญ
หล่อนต้องการเขาแทบขาดใจ

ก็หล่อนถูกใจเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่พบเจอที่เมืองไทย ความคิดหนึ่งที่อยู่
ลึกสุดใจช่วยตอบข้อสงสัยให้ แม้หล่อนจะไม่ปรารถนายอมรับฟังมันก็ตาม